

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **P. N.**, zastoupeného Mgr. Ing. Vojtěchem Třískou, advokátem se sídlem Národní 28, Praha 1, proti žalovanému: **Zeměměřičský a katastrální inspektorát v Liberci**, se sídlem Rumjancevova 10, Liberec, **za účasti zúčastněné osoby** M. N., v řízení o kasační stížnosti žalobce P. N. proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem pobočka v Liberci ze dne 30. 5. 2007, č. j. 59 Ca 15/2005 - 44.

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í:

I.

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce P. N. jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem pobočka v Liberci ze dne 30. 5. 2007, č. j. 59 Ca 15/2005 - 44, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2004, č. j. ZKI-0-50-754/2004-Lšk.

II.

Kasační stížnost stěžovatel podává z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2001 Sb. soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“).

Stěžovatel v kasační stížnosti poté, co provedl obsáhlou rekapitulaci, namítá, že rozhodnutí správního orgánu o tom, že vlastnická hranice mezi předmětnými pozemky probíhá po dřevěném plotu, nemá oporu ve spisech. Tvrdí, že žádný z důkazů nebo úkonů provedených katastrálním úřadem nedokládá, proč by hranice pozemků měla vést po předmětném dřevěném plotě. Dřevěný plot je přitom pouze hranicí užívací, nikoliv hranicí vlastnickou. Dále je nutné upozornit na to, že dřevěný plot je ve skutečnosti dlouhý 39,25 m, a nikoli 37,5 m, jak je uvedeno v GP 93-191/91. V tom spatřuje naplnění kasačního důvodu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. vidí stěžovatel v tom, že krajský soud nesprávně konstatoval, že ve správním soudnictví může rozhodnutí přezkoumat pouze v rozsahu námitek uvedených v žalobě v bodech IX. a X. Stěžovatel tvrdí, že i ostatní námitky, zejména pak námitky v bodech VII. a VIII., jsou rovněž relevantní ve správním soudnictví, a to i proto, že prokazují chyby v postupu správních orgánů při vyhodnocování podmínek pro opravu a zároveň prokazují skutečnost, že správní orgány buď z GP 93-191/91 účelově vyvozují jinou skutečnost, než zobrazuje, anebo je GP 93-191/91 jako celek chybný.

Nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] pak podle stěžovatele spočívá v tom, že soud pouze konstatoval, že došlo ke správné opravě chyby, avšak nezabýval se otázkou, zda vůbec existovala chyba, která měla být opravena. Dále se soud nevypořádal s námitkami stěžovatele v bodech IX. a X. žaloby, a to přesto, že je uznal jako přezkoumatelné žalobní námitky.

III.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že se ztotožňuje s napadeným rozsudkem. Kasační stížnost přitom podle něj neobsahuje nic, co by mohlo ovlivnit výsledek správního rozhodnutí, a proto se k ní dále věcně nevyjádřil.

IV.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení, § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti.

Paní A. B. a pan V. B. se dne 16. 7. 2007 obrátili na katastrální úřad pro Liberecký kraj, katastrální pracoviště Česká Lípa (dále jen správní orgán I. stupně) s návrhem na opravu chyby v katastrálním operátu. Za chybný údaj považovali evidenci hranice pozemků pč. 166/1, pč. 166/2, pč. 169, pč. 156/1 pč. 162 a pč. 160/2 (dále jen předmětné pozemky) v katastrální územím V. p. R. podle výsledků obnovy katastrálního operátu, které jsou dokumentovány v záznamu podrobného měření změn č. 110. Za správný údaj přitom navrhovatelé považovali vyhodnocení hranic provedené v geometrickém plánu č. 93-191/91 po dřevěném plotě. Ten byl podle tvrzení navrhovatelů správně zaměřen při novém mapování

v letech 1991 až 1993 záznamem podrobného měření změn č. 68. Návrh doložili kopií tohoto geometrického plánu.

Podle zjištění správního orgánu byla dne 30. 6. 1998 v katastrálním území V. p. R. vyhlášena platnost obnoveného katastrálního operátu. Při mapování byly v záznamu podrobného měření změn č. 110 převzaty hranice mezi předmětnými pozemky z transformovaného rastru tehdejší katastrální mapy.

Správní orgán I. stupně konstatoval, že pochybil, když při mapování v záznamu podrobného měření změn č. 110 převzal hranice mezi předmětnými pozemky z transformovaného rastru tehdejší katastrální mapy, což byl nejméně přesný podklad pro obnovu katastrálního operátu, který měl k dispozici. Tím došlo k naplnění ustanovení § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona. Správní orgán I. stupně uznal, že hranice byly evidovány v rozporu se záznamem podrobného měření změn č. 68, který navazoval na geometrický plán č. 93-191/91.

Správní orgán I. stupně poté rozhodl dne 7. 10. 2004 v řízení o opravě chyb v katastrálním operátu podle § 8 odst. 1 zákona č. 344/1992 Sb., katastrálního zákona ve znění pozdějších předpisů (dále jen „katastrální zákon“) rozhodnutím sp. zn. OR-243/2004-501/4 tak, že v souboru popisných informací katastrálního operátu pro katastrální území V. p. R. budou předmětné pozemky evidovány podle záznamu podrobného měření změn č. 148, který byl vyhotoven jako technický podklad pro opravu a vychází především ze záznamu podrobného měření změn č. 68. Hranice mezi předmětnými pozemky je na základě tohoto rozhodnutí evidována podle záznamu podrobného měření změn č. 148 tak, že vede po stávajícím dřevěném plotě.

Stěžovatel, spoluvlastník pozemků pč. 160/2 a pč. 162 v katastrálním území V. p. R., vyjádřil (společně se svojí manželkou M. N.) nesouhlas s provedením opravy. Správní orgán I. stupně tento nesouhlas stěžovatele s provedením opravy chyby v katastru nemovitostí zamítl rozhodnutím sp. zn. OR-243/2004-504/1 Vil.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel a M. N. odvolání. Toto odvolání žalovaný zamítl dne 15. 12. 2004 rozhodnutím č.j. ZKI-0-50-754/2004-Lšk. Konstatoval, že správní orgán I. stupně nepochybil, když provedl opravu chyb v katastrální operátu. Při obnově katastrálního operátu v roce 1998 totiž vycházel z nejméně přesného podkladu pro obnovu. Nevyužil tedy výsledky zeměměřičských činností dokumentovaných záznamem podrobného měření změn č. 68, který odpovídá geometrickému plánu č. 93-191/91.

Podklady pro opravu do dnešního stavu byly přepracovány jako záznam podrobného měření změn č. 148. Z obou záznamů přitom vyplývá, že jako hranice pozemku, ke kterému mají manželé B. nabývací titul, je dřevěný plot. Současná evidence přitom odpovídá zobrazení vlastnictví před chybně provedenou obnovou.

Dále konstatoval, že výměra pozemku není závazným údajem v katastru a není ani závazným údajem pro právní úkony.

Proti tomuto rozhodnutí podali stěžovatel a M. N. žalobu. Uvedli, že napadené rozhodnutí vychází z nepravdivého tvrzení manželů B., že předmětný dřevěný plot tvořil hranici mezi pozemky. Dřevěný plot je podle žalobců pouze hranicí užívací a není totožný s hranicí, jak je vyznačena v geometrickém plánu č. 93-191/91. Jakkoliv tedy platí, že

zaměřený plot je totožný s plotem podle záznamu podrobného měření změn č. 68 a 148, hranice mezi pozemky nejsou tvořeny plotem. Žalobci rovněž poukázali na nesrovnalosti v délce plotu. Rozdíl mezi délkou plotu a údajnou délkou hranice mezi pozemky prý dokládají, že je nemožné, aby plot tvořil hranici. Provedenou opravou tak údajně byly dotčeny právní vztahy, aniž by jejich změna byla doložena listinou. Opravou údajů v katastrálním operátu došlo ke změně vlastnictví k části pozemku pč. 162, jelikož bylo vlastnictví převedeno manželům B. Dále nebyla splněna podmínka opravy údajů v katastrálním operátu, neboť plot, jak byl zaměřen, netvoří liniovou hranici pozemků a nemůže být brán za základ pro opravu údajů v katastru nemovitostí.

Krajský soud napadeným rozsudkem žalobu zamítl. Nejdříve konstatoval, že v daném případě jde o rozhodnutí přezkoumatelné ve správním soudnictví. Právům soukromoprávní povahy, zejména vlastnickým a jiným právům k nemovitostem, však soudy ve správním soudnictví ochranu neposkytují.

Soud tedy přezkoumal rozhodnutí jen v tom rozsahu, v němž se dotýkalo veřejných subjektivních práv stěžovatele. Dotčeným subjektivním veřejným právem je právo na to, aby byly údaje v katastrálním operátu, jež se týkají majetku určité osoby, zapisovány a vedeny správně.

Dále uvedl, že v daném řízení pouze přezkoumává zákonnost řízení a to, zda byly splněny zákonné podmínky pro opravu chyb v katastrálním operátu. Vyšel z toho, že oba správní orgány dospěly k závěru, že při obnově katastrálního operátu v roce 1998 byl použit nejméně přesný podklad. To uznaly jako omyl a tento podklad tak při opravě chyb v katastrální operátu nahradily podkladem přesnějším. Tím došlo k opravě chybně zaznačené hranice parcel. Byl tedy konstatován a definován zřejmý omyl při vedení a obnově katastrálního operátu. Následně byla tato chyba odstraněna a současný stav evidence odpovídá stavu před obnovou.

Ostatní žalobní námitky, týkající se určení vlastnictví k části pozemku, shledal soud nedůvodnými, jelikož nejsou přezkoumatelné ve správním soudnictví.

V.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve konstatuje, že rozhodnutí podle ustanovení § 8 odst. 1 katastrálního zákona je přezkoumatelné ve správním soudnictví. Je pravdou, že judikatura v této oblasti prošla určitým vývojem, nicméně v současnosti již o přezkoumatelnosti těchto rozhodnutí nemůže být pochyb (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu č.j. Konf 62/2003-15, publikováno ve sbírce rozhodnutí NSS 12/2004, č. 403, a dále např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 58/2005-125, publikováno ve sbírce rozhodnutí NSS 12/2006, č. 986).

Podle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. totiž může žalobu podat každý, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen "rozhodnutí"). Pojem rozhodnutí v dalším textu tedy musí být vykládán v mezích takto dané legislativní zkratky. Podle ustanovení § 68 písm. e) s. ř. s. je žaloba nepřipustná, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno. Ustanovení § 70 písm. a) s. ř. s. pak vylučuje ze soudního

přezkoumání úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími. Tomu je třeba rozumět tak, že formální označení úkonu správního orgánu jako rozhodnutí neznámá, že se o rozhodnutí soudem přezkoumatelné skutečně jedná; musí zde vždy být i naplněna podmínka, že tento úkon je zásahem do práv a povinností předpokládaným ustanovením § 65 odst. 1 s. ř. s.

K tomu je třeba posoudit, zda a k jakému zásahu do práv dochází rozhodnutím o opravě chyb v katastrálním operátu. Podle ustanovení § 8 odst. 1 katastrálního zákona na písemný návrh vlastníka nebo jiného oprávněného nebo i bez návrhu opraví katastrální úřad chybné údaje katastru, které vznikly buď zřejmým omylem při vedení a obnově katastru, nebo nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím předpisem. Podle odst. 2 téhož ustanovení katastrální úřad opraví chybné údaje katastru, které vznikly nesprávnostmi v listinách, podle nichž byly zapsány, na základě opravy listiny provedené tím, kdo listinu vyhotovil nebo kdo je oprávněn opravu listiny provést. Podle odst. 4 cit. ustanovení oznámení o provedené opravě nebo o tom, že opravu na návrh neprovedl, protože se nejedná o chybu, doručí katastrální úřad vlastníkovi a jinému oprávněnému. Sdělí-li do 30 dnů od doručení oznámení vlastník nebo jiný oprávněný katastrálnímu úřadu, že s provedenou opravou nebo s tím, že se nejedná o chybu, nesouhlasí, vydá katastrální úřad rozhodnutí ve věci. Proti rozhodnutí je možno podat odvolání k zeměměřickému a katastrálnímu inspektorátu, v jehož obvodu je dotčená nemovitost (odst. 5 cit. ust.). Pro rozhodování platí správní řád (§ 27a katastrálního zákona).

Institut opravy v katastrálním operátu tedy slouží k uvedení údajů v katastru do souladu s listinami založenými ve sbírce listin. Mění se jím evidované údaje, aniž by se tak mohlo založit či pozbyt vlastnické či jiné právo k nemovitosti - to plyne i z ustanovení § 5 odst. 7 katastrálního zákona. Opravou má být pouze dosaženo souladu mezi evidovanými a skutečnými údaji, a to bez ohledu na to, zda původní zápis byl podložen rozhodnutím o vkladu, či se jednalo o záznam údajů o právních vztazích plynoucích z rozhodnutí jiných orgánů nebo z listin právní vztahy osvědčujících. Pro opravu údajů tak není rozhodný způsob zápisu údaje do katastru, jelikož jak vklad tak i rozhodnutí jiných orgánů mají vlastní přezkumnou cestu, která však již logicky nezahrnuje katastrální evidenci. Odvozovat nemožnost přezkoumání rozhodnutí o opravě z toho, že původní zápisy byly provedeny záznamem, proto nelze.

Nelze ani obecně říci, že údaje v katastru mají pouze evidenční význam – podle ustanovení § 1 odst. 4 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem zápisy mají právní a evidenční účinky podle tohoto zákona; nerozhodné je, že zápis vliv na vznik, změnu nebo zánik práva nemá (§ 14 odst. 3 cit. zákona). V rozsahu, v jakém do právních a evidenčních vztahů zasahuje zápis sám, zasahuje do nich i provedená oprava. Katastr nemovitostí je informačním systémem a podle ustanovení § 1 odst. 3 katastrálního zákona je zdrojem informací, které slouží k ochraně práv k nemovitostem, pro daňové a poplatkové účely, k ochraně životního prostředí, zemědělského a lesního a půdního fondu, nerostného bohatství, kulturních památek, pro rozvoj území, k oceňování nemovitostí, pro účely vědecké, hospodářské a statistické a pro tvorbu dalších informačních systémů. Ustanovení § 4 odst. 2 katastrálního zákona pak stanoví, čím je katastrální operát tvořen, tedy co vše je v něm evidováno. Z těchto ustanovení je zřejmé, že nesprávná evidence může mít vliv v řadě oblastí, nejen pro disponování s nemovitostmi, ale třeba i pro vznik či rozsah daňové povinnosti nebo pro ukládání povinností na úseku životního prostředí apod. K evidovaným údajům se také váže povinnost vlastníka a jiných oprávněných osob označit ve stanovené lhůtě trvalým způsobem hranice svých pozemků podle ustanovení § 10 odst. 1

písm. b) katastrálního zákona nebo povinnost ohlásit katastrálnímu úřadu změny údajů katastru týkající se jejich nemovitosti [§ 10 odst. 1 písm. d) katastrálního zákona]; jejich porušení pak zakládá sankční odpovědnost (§ 23 katastrálního zákona). Významu zapsaných skutečností odpovídá i význam jejich oprav, které jsou prostředkem ochrany před nesprávným zápisem skutečností z listin vyplývajících.

Na základě těchto obecnějších úvah Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci konstatuje následující. Ohledně první kasační námitky, ve které stěžovatel tvrdí, že žádný z důkazů nebo úkonů provedených katastrálním úřadem nedokládá, proč by hranice pozemků měla vést po předmětném dřevěném plotě, a v tom spatřuje vady správního řízení [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], je třeba uvést, že při obnově katastrálního operátu v roce 1998 vycházel správní orgán I. stupně z nejméně přesného podkladu pro obnovu, tzn. z transformovaného rastru tehdejší katastrální mapy. Nevyužil tedy výsledky zeměměřičských činností dokumentovaných záznamem podrobného měření změn č. 68, který odpovídá geometrickému plánu č. 93-191/91. Podle názoru Nejvyššího správního soudu nicméně nelze konstatovat, že žádný z důkazů nebo úkonů provedených katastrálním úřadem nedokládá, proč by hranice pozemků měla vést po předmětném dřevěném plotě, a že by rozhodnutí správních orgánů neměla oporu ve spisech.

Správní orgán I. stupně i žalovaný totiž při opravě chyby v katastrálním operátu zjevně vycházeli ze záznamu podrobného měření změn č. 68, který odpovídá geometrickému plánu č. 93-191/91, a z následně provedeného záznamu podrobného měření změn č. 148. Na jeho základě dospěly správní orgány k závěru, že hranice mezi pozemky skutečně vede po dřevěném plotě. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že rozhodnutí žalovaného mělo oporu ve spisech, neboť správní orgány vyšly při svém rozhodování ze standardně pořízených zeměměřičských podkladů a na základě nich chybu v katastrálním operátu opravily. Institut opravy přitom slouží k uvedení evidenčního stavu do souladu s listinami a tak se tomu stalo rovněž v nyní rozhodované věci. Úkolem správního soudu pak není suplovat vysoce specializovanou odbornou činnost, kterou je zaměření hranice mezi pozemky v záznamech podrobného měření změn a zpracování geometrického plánu, nýbrž hodnotit zákonnost výsledných rozhodnutí, kterýžto úkol v daném případě krajský soud bezezbytku splnil.

Dále stěžovatel namítal ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., že krajský soud nesprávně konstatoval, že ve správním soudnictví může rozhodnutí přezkoumat pouze v rozsahu námitek uvedených v žalobě v bodech IX. a X. Stěžovatel tvrdí, že i ostatní námitky, zejména pak námitky v bodech VII. a VIII., jsou rovněž relevantní ve správním soudnictví, a to i proto, že prokazují chyby v postupu správních orgánů při vyhodnocování podmínek pro opravu a zároveň prokazují skutečnost, že správní orgány buď z GP 93-191/91 účelově vyvozují jinou skutečnost, než zobrazuje, nebo je GP 93-191/91 jako celek chybný.

K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud v této věci postupoval správně, neboť posoudil zákonnost rozhodnutí žalovaného. Co se týče bodů VII. a VIII. podané žaloby, podotýká zdejší soud, že tyto body žádné přezkoumatelné žalobní námitky neobsahují. V těchto bodech byla obsažena pouze skutková tvrzení, na základě nichž pak stěžovatel zpochybňuje správnost zeměměřičských podkladů, které byly při opravě chyby v katastrálním operátu využity. V této souvislosti je vhodné připomenout ustálenou judikaturu zdejšího soudu (např. rozsudek ze dne 27. 10. 2004, č. j. 4 Azs 149/2004 - 52, in: č. 488/2005 Sb. NSS) podle níž žalobní body [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] musí obsahovat jak právní, tak zpravidla i skutkové důvody, pro které žalobce považuje napadené výroky rozhodnutí správního orgánu za nezákonné nebo nicotné.

Krajskému soudu proto nelze v jeho rozsahu kognice vytknout nezákonnost, jelikož jak Nejvyšší správní soud konstatoval výše, není možné, aby soudy zastupovaly specializované správní orgány při posuzování přesnosti jednotlivých zeměměřičských prací a podkladů na jejich základě zpracovaných.

Konečně nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] podle stěžovatele spočívala v tom, že soud pouze konstatoval, že došlo ke správné opravě chyby, avšak nezabýval se otázkou, zda vůbec existovala chyba, která měla být opravena. Dále se podle něj soud nevypořádal s jeho námitkami v bodech IX. a X. žaloby a to přesto, že je uznal jako přezkoumatelné žalobní námitky.

Ani této kasační námitce nemůže Nejvyšší správní soud přisvědčit. S námitkou uvedenou v bodu X. žaloby, tedy že vůbec neexistovala chyba v katastrálním operátu, se totiž soud vypořádal, když přisvědčil žalovanému, že k chybě došlo, neboť byl při obnově katastrálního operátu použit nejméně přesný podklad. Následně uvedl, že chyba byla podle něj konstatována a dostatečně specifikována.

Dále, k žalobní námitce pod bodem IX., v níž stěžovatel zejména tvrdil, že byl zbaven vlastnického práva, soud uvedl, že podle ustanovení § 5 odst. 7 katastrálního zákona právní vztahy nemohou být dotčeny revizí údajů katastru, opravou chyb v katastrálním operátu ani obnovou katastrálního operátu, pokud jejich změna není doložena listinou. Poté konstatoval, že jako soud ve správním soudnictví není příslušný zabývat se určením vlastnického práva.

S relevantními námitkami stěžovatele se tedy krajský soud vypořádal a jeho rozhodnutí v tomto směru není nepřezkoumatelné.

Závěrem proto Nejvyšší správní soud konstatuje, že v rozsahu přezkumu ani ve výsledném právním názoru obsaženém v napadeném rozsudku krajského soudu nezjistil namítaná pochybení a protože kasační důvody nebyly naplněny, podanou kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Nad rámec odůvodnění Nejvyšší správní soud podotýká, že žalobci se ochrany svého vlastnického práva mohou domáhat soukromoprávní cestou, neboť obnova katastrálního operátu ani oprava chyby v katastru nemá vliv na hmotněprávní vztahy k nemovitostem a nemůže měnit vlastnictví k nim (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 1. 2005, sp. zn. 22 Cdo 1840/2003 Rozhodnutí soudů ve věcech civilních č. 15/2006, a rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21. 6. 2001, sp. zn. 15 Ca 110/2001 Soudní judikatura ve věcech správních č. 870/2001).

VI.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. V případě osoby zúčastněné na řízení pak postačuje odkázat na ustanovení § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož tato má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, což se však v daném případě nestalo.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. prosince 2007

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu